

Розуміть ся, що в українській мові багато більше шестівок, ніж їх виявляє ця таблиця. Тільки ж на них немає значків, і в практичному житті воно й непотрібне. Чим менше значків, тим ліпше задля народу, який не має часу морочити собі голови виучуванням усе нових та нових значків, та тим краще задля грамотности в народі.

Ви пробуйте тільки язиком посувати від т до ж, почувате, скільки нових звуків повстає, н. пр.:

*тато, терен, тік, тїсто*¹⁾, *кіл, кепський, кєс*
і т. д.

Це все нові звуки, але ж ми їх зазначуємо раз буквою т, то знов к.

Або візьміть хочби букву л. Що иньче вона визначає при а (*ламати*), иньчий звук при е (*леміш*), иньчий при і (*лій* або *лівий*). Це чотири різні л, і треба б задля них мати чотири окремих значки.

Але ж це роблять тільки вчені задля своїх наукових цілей. У практичному житті досить одного значка.

¹⁾ У деяких говірках так таки не відрізняють у вимові *тї* від *кі*, *ді* від *ї*, *тє* від *кє* і т. д. Ось через те діти нерас (на Буковині) пишуть у школі:

кіло (тіло), *кісто* (тісто), *кінь* (тінь)...

їіти (діти), *їїжа* (діжа), ...

а навіть:

їві (дві), *ївері* (двері),

бо в вимові чується ся мняке д, щось наче *дїві, дївері* (гл. § 40, ув. 1). Слово: *щастя* (щасте) одна дитина написала раз цілком фонетично: *щасїньє*.